

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 567/2014-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. septembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť M. L., zastúpeného advokátkou JUDr. Vladimírou Běhalovou, Rastislavova 68, Košice, pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 2 Co 117/2013-233 z 13. februára 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. L. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. mája 2014 doručená sťažnosť M. L. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Co 117/2013-233 z 13. februára 2014.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

«Sťažovateľ sa žalobou zo dňa 22.01.2010 voči žalovaným v 1. a 2. rade domáhal zaplata sumy 6 379,86 eur s úrokom z omeškania 10 % ročne od 01.03.2009 do zaplata. Svoju žalobu odôvodnil tým, že v decembri 2008 odovzdal žalovanému v 2. rade sumu 300 000,-Sk /9 958,17 eur/, pričom po vyplatení tejto sumy mal spolu so žalovanými prevádzkovať bar P. N., a to tak, že malo dôjsť k založeniu spoločnosti s ručením obmedzeným, ktorej spoločníkmi mali byť žalovaní a sťažovateľ, každý s vkladom 300 000,-Sk /9 958,17 eur/. Suma 300 000,-Sk, ktorú odovzdal sťažovateľ žalovaným v decembri 2008, mala byť jeho vkladom do základného imania spoločnosti s ručením obmedzeným, k založeniu ktorej malo dôjsť v januári 2009. V januári 2009 sťažovateľ poskytol žalovaným na ich žiadosť aj ďalšiu sumu vo výške 1 659,69 eur /50 000,-Sk/ na nákup alkoholu. Žalovaná suma predstavuje rozdiel medzi sumou 11 617,86 eur, ktorú žalobca žalovaným poskytol a sumou 5 238,-eur, ktorú žalovaní sťažovateľovi zaslali na účet /súčet sumy 170,-eur ako tržby z hracieho automatu a sumy 5 068,-eur, ktorá mala podľa žalovaných predstavovať „podiel žalobcu“ za predaj prevádzky baru P. N./.

Okresný súd Košice I rozsudkom č. k. 20C/69/2010-185 z 1.10.2012 žalobu zamietol a zaviazal žalobcu nahradiť žalovaným trovy konania vo výške 2 210,71 eur...

Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie. V odvolaní a doplnení odvolania namieta, že:

- súd prvého stupňa nevyočul žalovaných, pričom ich výsluchom mohol zistiť rozhodujúce skutočnosti

- žalobca nevie zistiť, či súd považoval vzťah medzi účastníkmi konania za občianskoprávny alebo obchodnoprávny, nakoľko v rozsudku súd poukázal na ust. § 2 a 269 ods. 2 Obchodného zákonníka ako aj na ust. § 51, § 489, § 491, §491 ods. 2 Občianskeho zákonníka

- že žalobca sa poskytnutím sumy 300 000,-Sk žalovaným nestal podnikateľom, spoločne so žalovanými nepodnikal, nakoľko slovenský právny poriadok ako formy

podnikania rozoznáva podnikanie formou živnosti, obchodných spoločností, družstiev a združení osôb podľa ust. § 829 a nasl. Občianskeho zákonníka

- žalobca sa nestal ani spoluvlastníkom prevádzky baru P. N.

- súd sa nezaoberal skutočnosťou ako žalovaní naložili so sumou 300 000,-Sk a sumou 50 000,-Sk, ktoré im žalobca poskytol. Tvrdenie žalovaných, že sumu 300 000,-Sk použili na nákup stolov, stoličiek a na položenie plávajúcej podlahy, žalovaní v konaní nepreukázali a uvedené nevyplýva ani z účtovníctva žalovaného v 1 .rade

- nie je zrejmé, z akého dôkazu súd dospel k záveru, že za miestnosť, kde chcel podľa tvrdení žalovaných, žalobca usporadúvať diskotéky, bola uhradená suma cca 300 000,-Sk

- v konaní nebolo preukázané, akú sumu mali do prevádzky investovať žalovaní /súd vychádzal iba z ničím nepodloženého tvrdenia svedka Z., ktorý má so žalobcom naštrbené vzťahy a z faktúr vystavených spoločnosťou I., ktoré však v účtovníctve neboli zaučtované, pričom podľa názoru žalobcu spoločnosť I. nevykonávala v roku 2008 už žiadnu činnosť/, pričom uvedené je v konaní podstatné, ak súd mal za to, že suma za odpredaj prevádzky mala byť rovným dielom rozdelená medzi účastníkov konania

- ak by bol žalobca spoluvlastníkom prevádzky ako tvrdí súd, mal rozhodovať aj o cene za odpredaj prevádzky /čo sa však nestalo/

- záver súdu, že prevádzka baru nebola zisková, čo malo byť dôvodom odpredaja prevádzky, je v rozpore s účtovnými dokladmi predloženými žalovaným v 1. rade. Podľa účtovníctva bola prevádzka tak v roku 2008 ako aj v roku 2009 zisková

- žalobca poskytol žalovaným sumu 300 000,-Sk za účelom, aby mohol prostredníctvom novozaloženej s.r.o. spolu so žalovanými prevádzkovať bar, teda podnikat', ak k založeniu s.r.o. nedošlo, mali žalovaní vrátiť žalobcovi sumu 300 000,-Sk

- žalobca má za to, že režijný paušál sa pripočítava k odmene za jeden právny úkon bez ohľadu na to, koľko osôb advokát zastupuje. Pokiaľ súd rozhodol, že pri vykonaní 6 úkonov právnej pomoci, má advokát nárok na 11 režijných paušálov, pochybil.

Krajský súd rozsudkom č. k. 2Co/117/2013-233 zo dňa 13.02.2014 rozsudok okresného súdu potvrdil a náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznal...»

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, č. k. 2Co/117/2013-233 z 13.2.2014 porušené bolo.

2. Ústavný súd zrušuje rozsudok Krajského súdu v Košiciach, č. k. 2Co/117/2013-233 z 13.2.2014 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Košiciach je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 284,08 EUR do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. Vladimíry Běhalovej - advokátky vedený v ...

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo

návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňujúce a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Sťažovateľ namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Co 117/2013-233 z 13. februára 2014. Krajský súd označeným rozhodnutím potvrdil rozsudok Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 20 C 69/2010-185 z 1. októbra 2012, ktorým bola žaloba sťažovateľa o zaplatenie 6 379,86 s prísl. zamietnutá.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd poznamenáva, že medzi právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností, a prípadné porušenie uvedených práv je preto potrebné posudzovať spoločne.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súde. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prejednanie veci (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. 2. 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36). Právo na spravodlivé prejednanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť

prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08).

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu ústavné právo na súdnu ochranu však neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. II. ÚS 4/94, I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02).

Vo vzťahu k rozsudku krajského súdu č. k. 2 Co 117/2013-233 z 13. februára 2014, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 20 C 69/2010-185 z 1. októbra 2012, sťažovateľ namieta, že krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil nedostatočne a ústavne nekonformným spôsobom a použil právnu normu, ktorá sa na zistený skutkový stav veci nevzťahuje. Sťažovateľ považuje rozsudok krajského súdu za zjavne nesprávny a neodôvodnený. Podľa názoru sťažovateľa

a) krajský súd nemal aplikovať na danú vec § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka,

b) odvolací súd v potvrdzujúcom rozsudku neuviedol, aký bol predmet záväzkov účastníkov inominátnej zmluvy,

c) poskytnutím sumy 300 000 Sk a sumy 50 000 Sk sa sťažovateľ nestal podnikateľom,

d) v konaní nebolo preukázané, ako žalovaní naložili so sumou 300 000 Sk, ktorú im poskytol sťažovateľ,

e) v konaní nebolo preukázané, či došlo k nákupu alkoholu do prevádzky baru P. N. zo sumy 50 000 Sk, ktorú poskytol sťažovateľ,

f) nie je zrejmé, z akého dôvodu sa suma za odpredaj prevádzky P. N. mala deliť na tretiny,

g) pri zastupovaní dvoch osôb si advokát nemôže účtovať za jeden právny úkon dva režijné paušály.

V odôvodnení rozsudku krajského súdu č. k. 2 Co 117/2013-233 z 13. februára 2014 sa uvádza:

„... Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa podľa ust. § 212 ods. 1 O. s. p. spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a správne vo veci aj rozhodol.

Správne, výstižné a presvedčivé sú aj dôvody tohto rozsudku, na ktoré v celom rozsahu poukazuje aj odvolací súd.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovým a právnym posúdením vykonaným súdom prvého stupňa v dôvodoch napadnutého odvolania.

Odvolacie námietky žalobcu považuje v celom rozsahu za nedôvodné.

Súd prvého stupňa správne konštatoval, že účastníci konania uzavreli inominátnu zmluvu v zmysle ust. § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka. Predmetom tejto zmluvy bola dohoda o spoločnom podnikaní s následným založením s.r.o. Samotná skutočnosť, že následne nedošlo k založeniu obchodnej spoločnosti, ktorou by došlo k vzniku zákonného podnikania na základe písomnej zmluvy nečiní neplatnou dohodu uzavretú medzi účastníkmi o spoločnom podnikaní. Základným atribútom ústnej dohody bol vstup žalobcu, resp. jeho prístupenie k už dvom fyzickým osobám vloženie svojho vkladu a rovnaké podieľanie sa na zisku. Tieto skutočnosti boli vyjadrené aj samotným súhlasom žalobcu,

resp. jeho konkludentným konaním, keď na základe požiadania žalovaných príslušnú finančnú sumu do podnikania vložil, ako aj tým, že prevzal podiel zo zisku, t.j. výnos z tržby hracích automatov. Správne súd prvého stupňa potom posúdil aj ukončenie dohody.

Vzal za preukázané, že medzi všetkými tromi spoločníkmi došlo k dohode o ukončení spoločného podnikania, a to v prevádzkovaní P. N. a rozdelení si sumy získanej z odstúpenia prevádzky v rovnakom podiele.

Tvrdenie žalobcu, že v danom prípade ide o právny vzťah medzi účastníkmi, ktorý sa riadi ustanoveniami § 451 Občianskeho zákonníka, nebol žalobcom ničím preukázaný. Žalobca ničím nepreukázal, že žalovaní sa na jeho úkor bezdôvodne obohatili, keď finančné prostriedky žalovaným odovzdal dobrovoľne v takom rozsahu, v akom to od neho požadovali s tým, že sa súčasne zapojil do prevádzky P. N. svojou osobnou účasťou zabezpečovaním akcií, vykonávaním obsluhy pri barovom pulte spoločne aj so svojou manželkou. Ničím tiež nepreukázal ani tú skutočnosť, že by od žalovaných požadoval výslovne a trval na tom, aby spoločne založili spoločnosť s ručením obmedzeným.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky ohľadom trov konania odvolací súd má za to, že tieto odvolacie námietky sú v celom rozsahu nedôvodné. Súd prvého stupňa správne vyčíslil trovy konania a správne priznal aj náhradu za jednotlivé úkony v konaní vykonané advokátom. S týmto vyčíslením sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na doplnenie udáva, že pri zastupovaní dvoch a viacerých účastníkov má právo advokát požadovať režijný paušál pre každého z nich, keďže krátenie odmeny sa týka celej odmeny včítane režijného paušálu...“

Z rozsudku krajského súdu č. k. 2 Co 117/2013-233 z 13. februára 2014 vyplýva, že krajský súd sa štandardným a ústavne akceptovateľným spôsobom vyrovnal s otázkou aplikácie § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka a s ostatnými skutočnosťami namietaným sťažovateľom v jeho odvolaní proti rozsudku krajského súdu. Sťažovateľ v sťažnosti napáda prevažne skutkové zistenia krajského súdu. Ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať, či v konaní pred krajským súdom bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil vzhľadom na to, že ústavný súd nie je ďalšou opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom.

Ústavný súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti, je ústavne akceptovateľné, pričom nezistil existenciu skutočností svedčiacich o tom, že by ho bolo možné považovať za popierajúce zmysel práva na súdnu ochranu, keďže krajský súd zrozumiteľne vysvetlil právne závery, ku ktorým dospel. Uvedené platí aj v prípade, keď sa vnútorná intencionalita právnych úvah sťažovateľa uberala iným smerom ako právny názor krajského súdu, ktorý síce rozhodol spôsobom, s ktorým sťažovateľ nesúhlasí, avšak rozhodnutie dostatočne odôvodnil na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený a ani povinný nahrádzať. K tomu ústavný súd obdobne poznamenáva, že ak sa konanie pred všeobecným súdom neskončí podľa želania účastníka konania, táto okolnosť sama osebe nie je právnym základom pre namietnutie porušenia základného práva (napr. II. ÚS 54/02).

K námietke nevysporiadania sa so skutočnosťami uvádzanými sťažovateľom v jeho odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd napadnutým rozsudkom č. k. 2 Co 117/2013-233 z 13. februára 2014 neporušil sťažovateľom označené základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa, ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Co 117/2013-233 z 13. februára 2014, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, považujúc

ju za zjavne neopodstatnenú. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa (zrušenie rozsudku krajského súdu č. k. 2 Co 117/2013 233 z 13. februára 2014 a vrátenie veci na ďalšie konanie, priznanie náhrady trov konania) v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2014